

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. III. De Effectibus hujus Sacrificii; Ubi an sit valoris infiniti?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

immediate Sacrificium ; aliter si potestatem hanc non haberet, non posset illam delegare .

Dico secundo ; Solus Sacerdos legitime ordinatus habet potestatem offerendi hoc Sacrificium nomine Christi, seu ut Minister Christi: Ita Trid. Et ratio est, quia solus Sacerdos habet potestatem consecrandi ; cum autem Sacrificium consistat, ut diximus art. præced., in consecratione, sequitur, quod solus Sacerdos possit Sacrificium offerre .

V. Dico tertio ; Omnes fideles possunt hoc Sacrificium offerre Deo per Sacerdotem. Ita communiter Catholicis apud Suar., & D. Th. quæst. 82. art. 6. ; Et colligitur ex illis verbis Canonis, *Et omnium circumstantium, &c. pro quibus tibi offerimus* (idest pro iis, qui circumstant, & non sunt Sacerdotes Sacrificantes) *Vel qui tibi offerunt*, idest non solum Sacerdotes, sed etiam omnes fideles, ut explicat Innoc. lib. 3. cap. 5. apud Trull., & habet communis expositio. Quod etiam colligitur ex illis verbis Canonis, *Hanc igitur oblationem, quam tibi offerimus, &c.* Et ratio est, quia cum Sacrificium sit publicus Dei cultus nomine totius populi factus, ad omnes debet pertinere illud offerre, licet non immediate, sed per Sacerdotem, seu Ministrum publicum ad id deputatum. Quamvis autem omnes Catholici non excommunicati aliqua ratione quodlibet Sacrificium per Sacerdotes offerant, quatenus, ut notat Con. num. 108., Sacerdos offert hoc Sacrificium in persona totius Ecclesie ; (sicut tota civitas dicitur agere, quando ejus Legatus agit apud Regem) tamen, ut advertit Ill. tract. 5. cap. 2. quæst. 3., ille dicitur specialiter offerre, & specialiter participat fructum Sacrificii, qui moraliter cooperatur, & speciali concursu concurrat ad illud ; Verbi gratia, petendo

Missam, procurando illam, dando eleemosynam pro illa, inserviando, aut saltem assistendo illi ; Unde ille magis dicitur offerre hoc Sacrificium, & magis ejus fructum participat, qui magis, & pluribus modis cooperabitur ; sic verbi gratia, magis offert, qui Missæ inservit, quam qui solum assistit, &c.

ARTICULUS III.

De Effectibus hujus Sacrificii. Ubi an sit valoris infiniti ?

- I. *Ex opere operato solum mediate, & per modum Impetrationis confertur prima gratia, & peccatorum remissio vi hujus Sacrificii.*
- II. *Remissio vero venialium etiam immediate ; sicut etiam penarum temporalium peccatis debitarum ; sed an infallibiliter ?*
- III. *Quatenus Impetratorium obtinet nobis etiam bona temporalia, si conducant saluti.*
- IV. *Habet hoc Sacrificium vim causativam suorum effectuum inensive infinitam.*
- V. *Et probabiliter etiam extensive infinitam, ut habuit Sacrificium cruentum.*
- VI. *Cur nequeat Sacerdos eadem Missa pluribus obligationibus satisfacere ; si scilicet uni debeat Missam ex stipendio, alteri ex promissione, &c.*

I. **N**ON loquimur hic de effectibus, quos habet ex opere operantis, quatenus est actus virtutis religionis ; nam sic consideratum eodem habet effectus, quos habent alii actus virtutis ; videlicet primo mereri augmentum gratiæ ; secundo satisfacere pro peccatis propriis, vel illius, cui talis satisfactio applicatur ; tertio impetrare sibi, vel alius aliquod

bo.

bonum. Agimus itaque de effectibus, quos ex opere operato habet, quatenus Sacrificium est, praescindendo a dignitate operantis.

Quaeritur primo; Quinam sint effectus hujus Sacrificii?

Respondeo, & dico primo, non confert hoc Sacrificium ex opere operato primam gratiam, ac remissionem peccatorum. Ita communiter: Et ratio est, tum quia non constat, quod ad talem effectum operandum sit institutum; tum etiam quia Sacramentum Penitentiae non esset secunda tabula post naufragium, si possent per hoc Sacrificium etiam deleri peccata. Quare dum dicitur in Consecratione Calicis, quod effundendus sit sanguis Christi in remissionem peccatorum, intelligendum est tum de effusione cruenta; idque mediate, videlicet applicata per Sacramenta; tum etiam de effusione mystica, sed tantum relate ad remissionem venialium, & solum per modum impetrationis relate ad remissionem mortalium, ut mox dicemus ex Suar. disp. 79. sect. 3. Fill., Trull.

Dico secundo; Hoc Sacrificium confert ex sua institutione primam gratiam, & remissionem peccatorum solum per modum impetrationis, & mediate; quatenus scilicet intuitu hujus Sacrificii donatur peccatori donum penitentiae, hoc est auxilium ad contritionem, qua peccata remittuntur. Ita Suar. loc. cita., Fill., Bonac. ex D. Th., Et colligitur ex Trid. sess. 22. cap. 2. ubi habet: *Hujus quippe Sacrificii oblatione placatus Dominus gratiam, & donum penitentiae concedens, crimina, & peccata etiam ingentia dimittit.* Quibus verbis ostendit Concilium, Sacrificium Missae esse vere propitiatorium, & placativum Dei, & inde oriri caetera bona; Prius enim debet placari Deus offensus, ut evadat deinde largitor honorum;

Placatur autem Deus, si tollatur indignationis obex positus a peccatis nostris, quae obstabant, ne Deus sua bona nobis largiretur; ac obice sublato, fit nobis benevolus; non quasi vero statim peccatoribus det donum penitentiae, & omnia sua bona nobis largiatur infallibiliter, posito quocumque Sacrificio; cum id non experiamur; sed quia posito Sacrificio, Deus, qui erat a peccatoribus averfus, deposita vel totaliter, vel partialiter indignatione, fit promptus ad illis concedendum donum penitentiae, ac reliqua bona, & ad avertenda mala. Suar., Vasq., Trull., Fill., & alii putant hujusmodi auxilia ad contritionem non dari infallibiliter peccatoribus, pro quibus offertur Sacrificium; ne eatenus nimium fidant. Equidem tamen probabiliorem puto sententiam oppositam, quod scilicet infallibiliter hujusmodi auxilia peccatoribus dentur, & justis aliqua bona supernaturalia, quae conducant ad gratiam, & gloriam. Ratio est quia hoc Sacrificium est essentialiter propitiatorium, & placativum reddens benevolam Deum, qui propter peccata erat averfus; non potest autem Deus dici benevolus, nisi etiam sit benefaciens: ergo infallibiliter debet bonum aliquod supernaturale conferre intuitu Sacrificii ex opere operato iis, pro quibus offertur. Adverte tamen hujusmodi auxilia, quae infallibiliter a Sacrificio impetrantur, non semper esse absolute efficacia; quamvis enim ex parte Dei dentur sincero affectu, ut sint efficacia; aliquando tamen sunt tantum sufficientia, quia culpa nostra non redduntur a nobis efficacia. Sic autem dicendo, salvamus experientiam, quod non semper peccatores convertantur; & apte applicamus promissionem factam a Christo, quod effundendus sit sanguis Eucharisticus in remissionem peccatorum; quia

quia scilicet semper affert auxilium aliquod supernaturale, saltem sufficiens, ordinatum ad remissionem peccatorum obtinendam.

Dico tertio; Non confert hoc Sacrificium ex opere operato immediate augmentum gratiæ. Ratio est, quia non constat, quod illi talis virtus concessa sit; sicut concessa est Sacramentis. Quare solum potest augmentum gratiæ conferre ex opere operato mediate per modum impetrationis (eo modo, quo diximus, conferre peccatori primam gratiam) conferendo scilicet aliquod auxilium supernaturale, saltem sufficiens, ordinatum ad eliciendum actum, quo crederet in gratia justus, pro quo Sacrificium offertur.

II. Dico quarto; Hoc Sacrificium non solum confert remissionem venialium mediate, (conferendo scilicet auxilium ad eliciendum actum amoris, vel contritionis, quo venialia remittantur, sicut habet vim remittendi mediate ex opere operato mortalia) sed etiam probabile est habere vim conferendi remissionem venialium ex opere operato immediate, ut docet Henr. lib. 9. cap. 13. num. 2., & alii apud Trull. Ratio est, quia Trid. sess. 22. cap. 2. docet, *offerri hoc Sacrificium pro fidelium vivorum peccatis, & in remissionem eorum, que a nobis quotidie committuntur, peccatorum*: Quare cum speciali modo loquatur Trid. de remissione peccatorum quotidianorum, seu venialium, probabile est, quod specialiter vi hujus Sacrificii illa remittantur; atque adeo non solum mediate, sicut mortalia, sed etiam immediate.

Dico quinto; Cum Sacrificium hoc non solum sit Propitiatorium, sed etiam satisfactorium pro pœnis, quæ peccatis debentur; ideo effectus etiam hujus Sacrificii est remittere ex

opere operato hujusmodi pœnas temporales tam vivis, quam defunctis. Ita communiter Theologi ex Trid. loc. citat. ubi dicitur: *Quare non solum pro fidelium vivorum peccatis, pœnis, satisfactionibus, sed pro defunctis, etiam nondum ad plenum purgatis juxta Apostolorum traditionem offertur*. Et sane cum Sanguis Eucharisticus effundatur in remissionem peccatorum, debuit se extendere ad remissionem etiam pœnarum, quæ aliqua ratione dicuntur peccata, quatenus sunt reliquiæ, & effectus peccatorum: & ideo 2. Machab. 12. dicitur: *Sancta, & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur*, id est a pœnis peccatorum. Quamvis autem posset hoc Sacrificium remittere pœnas tantum mediate, videlicet impetrando vires spirituales ad augenda opera pœnitentiæ, quibus satisfacimus Deo; tamen probabile etiam est quod etiam immediate pœnas remittat, impetrando nobis applicationem satisfactionum, & meritorum Christi, quibus Deus remittat pœnas nobis debitas, (sicut diximus, quod etiam immediate remittat venialia juxta probabilior sententiam) cum Trid. dicat offerri hoc Sacrificium *pro pœnis, & satisfactionibus*.

Rogabis, an infallibiliter etiam hunc effectum producat?

Respondeo cohærenter ad dicta affirmative; cum enim hoc Sacrificium sit essentialiter placativum Dei, ex Trid. sess. 22. cap. 2., debet non solum tollere, vel minuere indignationem Dei offensi, sed etiam pro pœnis debitis satisfacere: Quomodo enim diceretur Deus placatus, si nihil de satisfactione sibi debita per injuriam remitteret?

Notandum tamen cum Bonac. de Indulg. punct. 6., quod quando pro defunctis offertur Sacrificium, liberum fit Deo illud acceptare; Sicut enim

fi

si Petrus praebeat Regi satisfactionem pro offensa, quam a Titio Rex accepit, liberum est Regi, talem satisfactionem acceptare, cum possit exigere satisfactionem ab eodem Titio offensore; ita suffragia, Indulgentiae, Sacrificia, quae pro defunctis offeruntur, libere a Deo acceptantur; & ideo Indulgentiae, & Sacrificia, & operationes bonae, quas pro defunctis offerimus, dicuntur offerri per modum suffragii, hoc est per modum solutionis pro illis exhibitae, non per modum absolutionis, aut iudicii, quia Ecclesia nullam habet in defunctos auctoritatem, & jurisdictionem, prout explicavimus in Opusculo de Jubilaeo quaest. 5. art. 3.

III. Dico sexto; Quia Sacrificium hoc etiam est Impetratorium, ideo effectus huius Sacrificii est etiam obtinere bona non solum spiritualia; sed etiam temporalia. Quod constat ex usu Ecclesiae, quae consuevit in hoc Sacrificio etiam pro necessitatibus temporalibus orare; Quamvis temporalia bona aliquando aut non obtineantur, aut non statim, quia petuntur sub implicita illa conditione, si conducant ad salutem?

IV. Queritur secundo; An valor huius Sacrificii sit infinitus, ita ut aequae proficiat cuilibet, si pro omnibus offeratur, ac si pro uno tantum?

Respondeo, certum esse primo, valorem huius Sacrificii esse infinitum, si spectetur ex parte rei operatae, seu quae offertur, quae est Christus Dominus, qui est persona infinita, & cuius passio, merita & satisfactio pariter sunt infiniti valoris.

Certum est secundo, quod si Sacrificium Missae spectetur relate ad effectum satisfaciendi, & impetrandi de facto, semper causat effectum finitum: sicut ipsum Sacrificium cruentum Crucis quamvis esset infiniti valoris, & potuisset infinitos esse-

ctus causare, de facto tamen a Deo relate ad effectum finitum fuit ordinatum, & acceptatum.

Certum est tertio, quod valor huius Sacrificii relate ad hos effectus sit infiniti valoris, in actu primo remoto, non secus ac Sacrificium Crucis; quatenus poterat a Deo ordinari, & acceptari relate ad effectus infinitos, & ut pro infinitis peccatis satisfaceret, & bona infinita impetraret. Ratio est, quia ex Trid. loc. citat. *Una eademque est hostia, & idem nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui seipsum tunc in cruce obtulit.* Quare negari non potest, quod in hoc Sacrificio incruento existat dignitas omnino infinita, quae ex natura sua sit capax acceptationis, & ordinationis ad effectus infinitos.

Certum est quarto, quod si spectetur Sacrificium secundum quod offertur a Sacerdote, ut persona privata, vel prout offertur ab ipsa Ecclesia, sit valoris finiti; non secus ac valoris finiti fuit oblatio facta a B. Virgine in Templo, quando obtulit filium suum. Quamvis enim res oblata esset infinita, quia tamen in oblatione honorifica spectatur magis persona offerens, quam res oblata, ideo cum persona offerens sit finita, finiti valoris erit oblatio: Et in eo solum casu oblatio rei infinitae facta a persona finita erit valoris infiniti, quando res oblata est valde utilis, & commoda ei, cui offertur, non vero quando spectatur solum submissio personae offerentis.

Dubium itaque solum est, an sit infiniti valoris hoc Sacrificium, prout a Christo Domino oblatum principaliter in eo sensu, in quo est infiniti valoris Sacrificium Crucis, quod ita prodest omnibus hominibus praeteritis, praesentibus, & futuris, ut eodem modo proficiat singulis, sive pro uno tantum offerretur, sive pro omnibus, etiam si essent

essent infiniti. Et sane in Sacrificio Missæ triplex effectus assignatur communiter apud Suar. disp. 79. sect. 9. Generalis, Medius, seu specialis, & specialissimus. Generalis est ille, quem Ecclesia intendit applicare omnibus fidelibus, tam vivis, quam defunctis, & præsertim Pontifici, Episcopo, & aliis, quorum Sacerdos meminit in utroque Memento. Specialissimus est ille, qui est proprius Sacerdotis, adeo ut aliqui apud Azor. lib. 50. quæst. 10. punct. 9., putent non posse aliis applicari: Sicut enim qui inservit Missæ speciali modo participat fructum Sacrificii magis, quam qui assitit, & quam omnes fideles; ita Sacerdos, qui majorem operam navat huic Sacrificio, quam qui inservit, habet etiam ex opere operato effectum correspondentem tali actioni. Tertius Medius, qui ab aliis dicitur specialis, & est ille, qui competit ei, cui Sacerdos Sacrificium applicat juxta praxim Ecclesiæ. De effectu specialissimo, quod sit finitus, non est dubium; quia correspondet actioni Sacerdotis, in quantum persona privata est, quæ est finita dignitatis. De effectu Generali, quod sit etiam finitus intensive, patet; quia aliter statim omnes animæ e purgatorio liberarentur. Dicitur tamen Sacrificium esse relate ad hunc effectum aliquo modo infinitum extensivè, quatenus non tot prodest, quin possit prodesse pluribus. Quare solum de effectu, qui dicitur Medius, quæritur; An sit infiniti valoris, ita ut æque prosit singulis, sive pro pluribus, sive pro paucioribus offeratur?

Bonac., Suar., Con., Trull. docent esse finitum valorem Sacrificii relate ad hunc effectum Medium ex opere operato productum; non secus ac relate ad effectum specialissimum proprium Sacerdotis; Unde si pro mul-

tis idem Sacrificium offeratur, minus prosit singulis, quam si offeratur pro paucis: Sicut Oratio ex opere operantis efficacior est ad impetrandum, si pro uno offeratur, quam si pro multis.

Dico equidem primo: Hoc Sacrificium non solum habet valorem, & dignitatem intrinsecam infinitam, sed etiam vim causativam suorum effectuum intensive infinitam in actu primo proximo.

Probat, quia illa causa dicitur habere virtutem causativam in actu primo proximo intensive infinitam, quæ potest producere effectus intensive perfectiores, & perfectiores in infinitum: Sicut Omnipotentia Dei dicitur habere virtutem productivam intensive infinitam in actu primo proximo: quamvis non possit producere creaturam aliquam perfectionis categorematicæ, & simpliciter infinitæ. Cum enim possit producere creaturas perfectiores, & perfectiores syncategorematicæ in infinitum, ideo dicitur habere vim causativam in actu primo proximo intensive infinitam, & ipsa Omnipotentia consequenter est simpliciter & categorematicæ intensive infinita: atqui hoc sacrificium est hujusmodi. Nam ex D. Th. quæst. 79. art. 5. producit effectum juxta dispositionem participantium de Sacrificio: Cum autem dispositio possit magis, magisque crescere in infinitum; idcirco poterit Sacrificium causare effectus perfectiores, & perfectiores in infinitum. Idemque pariter dicas de Eucharestia, ut Sacramentum est, quod similiter juxta dispositionem suscipientis gratiam producit, ut sic homines excitentur ad devotissime illud suscipiendum: Et hinc colligitur, quare non satis sit unum Sacrificium ad omnia bona obtinenda, ad placandum Deum pro omnibus culpis, & ad satisfaciendum pro omnibus pœnis: Hoc enim non oritur

oritur ex insufficientia Sacrificii, sed devotionis nostræ. Quod etiam eruitur ex illis verbis Canonis: *Et omnibus Orthodoxis, quorum tibi fides cognita est, & nota devotio.*

V. Dico secundo cum Nugno, Cajet., Pal. de Sacrificio punct. 6., Valqu. disp. 231. de Euchar. contra Suar. apud Dian. part. 5. tract. 14. resol. 81. Sacrificium hoc non solum habere vim causativam suorum effectuum infinitam in actu primo proximo intensive, sed etiam extensive. Ad eum modum quo Omnipotentia vim habet causativam in actu primo proximo infinitam non solum intensive, sed etiam extensive; quatenus non solum potest producere creaturas perfectiores, & perfectiores in infinitum, sed etiam plures & plures in infinitum; Esto non posset producere multitudinem categorematice infinitam; quam multi Doctores censent repugnare.

Probat. Habet hanc vim causativam suorum effectuum in actu primo proximo, non solum intensive, sed etiam extensive, syncategorematice infinitam Sacrificium incruentum Crucis, quatenus æque prodest singulis, sive pro pluribus, sive pro paucioribus offeratur: ergo idem dicendum de hoc sacrificio incruento. Et sane Missa æque prodest singulis, sive a pluribus, sive a paucioribus audiatur; ergo pariter æque prodest eadem Missa singulis, sive pro paucioribus, sive pro pluribus a sacerdote applicetur. Ratio a priori est, quia cum habeat vim causativam intensive infinitam, ut diximus in prima conclusione, non potest non habere pariter vim extensive infinitam; sicut si daretur vis calefactiva infinita intensive, hæc esset pariter infinita extensive; ita ut ejus efficacia relate ad singula subjecta eadem sit, sive unitantum, sive pluribus applicetur.

Confirmatur, quia ex Suar., eadem particula consecrata, sive divisa, sive replicata, si applicetur infinitis, eodem modo singulis causat gratiam, ac si uni tantum applicaretur per manducationem: ergo idem dicendum de Eucharistia, ut Sacrificio. Quod latius in Cursu Theologico profecuti sumus.

Oppones usum Ecclesiæ; nam qui offert Sacrificium, verbi gratia pro anima sui parentis, ita ut illi proficit, quantum prodesse potest, applicat solum pro tali anima Sacrificium, & non pro aliis.

Confirmatur; quia aliter posset duplex Stipendium pro eadem Missa recipere Sacerdos, qui illam applicat pro duobus, quod proscribitur in Thesi X. Alex. VII.

Respondeo, usum Ecclesiæ esse hujusmodi propter majorem securitatem, cum opinio nostra non sit omnino certa. Adde, quod qui petit Sacrificium, vult, ut sibi applicetur non solum fructus Sacrificii, qui habetur ex opere operato, sed etiam qui habetur vi orationum, quæ in Missa dicuntur, ex opere operantis; hic autem fructus est finitus, & consequenter si pluribus applicaretur, minus prodesset singulis.

Ad confirmationem negatur sequela, quam aliqui olim immerito concedebant. Ratio est primo, quia stipendium non datur Sacerdoti, nisi pro sustentatione ejusdem, quæ eadem est, sive pro pluribus, sive pro uno tantum Missam offerat. Secundo, quia qui petit Missam, vult esse securus de toto fructu Missæ, & ideo vult, ut tantum sibi Missa applicetur, ne exponatur periculo, quod minus sibi proficit, si pro pluribus applicetur. Unde contra justitiam peccaret, qui stipendio accepto promitteret uni Missam, illamque deinde pro pluribus applicaret. Tertio, quia fructus

Mis-

Missa, qui habetur ex opere operantis vi orationum, quæ in illa dicuntur, est finitus, & petitur ab eo, qui dat elemosynam pro Missa; unde si pluribus applicaretur eadem Missa, minus singulis relate ad talem effectum prodesset.

Hinc sequitur, rejiciendam esse opinionem illam, quod si debeat Sacerdos celebrare unam Missam pro Titio, a quo accipit stipendium, & alteram pro Cajo, cui illam promissit, vel pro defuncto, cui debet ex voto, possit una Missa his omnibus obligationibus satisfacere. Ratio est, tum quia licet non minueretur fructus Sacrificii, qui habetur ex opere operato, minueretur tamen fructus, qui habetur ex opere operantis vi orationum, precum, & aliarum piarum actionum, quæ in Missa fiunt a Sacerdote, ut Ministro Ecclesiæ: Tum etiam quia cum hæc opinio sit incerta, qui dedit stipendium, & is, cui promissa est missa, exigunt, ut pro se adequate missa offeratur, ne exponantur periculo, quod minus accipiant. Quare licet possit aliis obligationibus, quæ non sunt ex justitia, quilibet satisfacere, sequendo opinionem probabilem: Verbi gratia, qui debet jejunare, vel recitare officium satisfacit, si jejunet, aut recitet officium eodem modo, quo probabiliter satisfacit; At qui debet satisfacere obligationi ex justitia, non potest sequi opinionem probabilem, omiſſa certa; cum non detur æqualitas exigita a justitia inter debitum certum, & solutionem probabilem, & incertam.

Circa fructum Missæ specialissimum docuerunt nonnulli apud Dian. part. 1. tract. 14. resol. 14., quod potest Sacerdos duplicatum stipendium pro eadem Missa accipere, quando applicat pro offerente stipendium non solum fructum medium sed etiam hunc specialissimum, quæ tamen opi-

nio jure merito proscripſta est ab Alex. VII., & antecederet in decreto Urbani VIII., tum quia stipendium datur pro sustentatione Sacerdotis, ut proinde non possint pro eadem Missa multiplicari stipendia; tum etiam, quia incertum est, an possit hujusmodi fructus specialissimus alteri applicari; ut fufius diximus explicando in Trutina octavam Theſim ab Alex. VII. confixam.

ARTICULUS IV.

A quibus, & quomodo fructus hujus Sacrificii participari possint?

- I. Quonam pacto pro Beatis offerri possit Sacrificium?
- II. Valide, & licite pro non Baptizatis offeritur.
- III. Cur animæ purgantes non sint capaces fructuum Sacramentorum, sint vero capaces, ut pro iis Sacrificium offeratur?
- IV. Probabile est, quod illicite dumtaxat, non vero invalide pro excommunicatis vitandis offeratur.
- V. Num possit offerri mentaliter pro excommunicatis vitandis, si sint contriti, & per ipsos non stet, quominus absolvantur?
- VI. Probabilius pro excommunicatis toleratis publice offerri Sacrificium potest.
- VII. In Offerente requiritur intentio saltem habitualis applicandi illud ei, cui vult prodesse, quin tamen possit fructus Sacrificii suspendi.
- VIII. Is, pro quo offeritur Sacrificium, debet esse de presenti capax, ac indigens fructu Sacrificii.

I. **Q**ueritur primo; An possit hoc Sacrificium applicari, & valide offerri pro Beatis, aut pro damnatis, ita ut possit aliquo pacto illis prodesse?

Re-